



Vděčným prostředím pro natáčení filmů ve druhé polovině dvacátého století byly Krkonoše. Jedním z prvních byla komedie *Anděl na horách*, natočená v režii Bořivoje Zemana r. 1955. O sedm let později natočil Čeněk Duba příběh *Hanče a Vrbaty* s názvem *Vánice*. K nejúspěšnějším snímkům bezesporu patří *Holka na zabití* (Juraj Herz, 1975). Všechny exteriéry této detektivní komedie se točily v Peci pod Sněžkou.

Ve stejném roce i prostředí byl také dokončen dobrodružně dramatický TV seriál *Ludvíka Ráží My z konce světa*. V České filmové databázi je komentován celkem výstižně, že „... své poslání, příjemnit ve své době dlouhé zimní večery svým dětským divákům, určitě splnil. I pro dospělé byl a zůstává zajímavý přesný průhled do fungování určitého typu pohostinského zařízení v určité historické epoše“.

Na natáčení v roce 1974 jsme se podíleli způsobem, který nám kromě zážitků typu „byli jsme při tom“ přinesl i přivýdělek. Taková spolupráce byla honorována prostou jednotkou, nazvanou „natáčecí den“. Jeden byl za 50 korun a po natáčení se s občankou vyzvedly peníze. Ovšem nejraději vzpomínám na drobné „veselé historky z natáčení“. Produkční u nás ubytoval koně, půjčil si psa, jelení paroží a dokonce i slepice.



O zábavu se nám postarala naše fenka Brita, byla to moc hezká a čistokrevná lovecká rasa. Jenže s cizím člověkem nechtěla jít a pořád mu utíkala. Režisér navrhl: „Pane Vinklář, tak že byste ho přinesl!“ Na obrázku je jeden ze dvou záběrů, kdy hajný NESE psa. V okamžiku, kdy se rozvíjel dialog, pan Vinklář fenku postavil na zem. Ta ihned mizí ze záběru, protože radostně pelášila za kameru směrem k nám.

Když lesník, tak přece nemůže chybět jelen. Ve filmu se nedalo dost dobře postřehnout, co je na statickém záběru jasně patrné - že to je dobřela vypreparovaná trofej. V seriálu to ovšem byl „právě zastřelený kus“. Ulovit jelena pro filmování by vyšlo draze, navíc by se muselo počkat do září. Tak musela stačit laň z tzv. průběrného odstřelu. Byla uložena



v bývalé vrátnici místního motorestu. V seriálu také účinkoval známý bernardýn Bohouš a v jednom dílu byl obviněn, že v lese prohání zvěř. Tolik scénář. Nikdo netušil, že Bohouš se proviní doopravdy. Patrně v noci tu laň objevil a dopřál si hody. O nějakou extra škodu nešlo, zvěřina šla do ZOO tak jako tak, ale pro filmaře to byla další potíž. Nakonec ten kus naaranžovali, aby kousance nebyly vidět a místo laní hlavy nakaširovali paroží. Je to právě ta trofej, která visí v Peci čp. 145 dodnes.

Za půjčení pěti slepic jsem místo původní padesátikoruny nakonec inkasovala 5x2 natáčecí dny. To když jsem na pracovním promítání viděla, jak zděšeně kdákají a lítají vyhazovány z půdního vikýře, hned mi došlo, proč rázem přestaly nést.



Cikán a Eben byli koně z plemenného statku ve Vlčicích. Byli ustájeni u nás na polesí celkem tři měsíce. Pokud neměli natáčecí dny, tak jsem je měla na starosti: krmení, stlaní, hřebelcování a také projíždění. Samozřejmě mě to velice bavilo a také odměna byla příjemná. Smlouva zněla na 1500 korun měsíčně. Koně byli pojištění dohromady na 150 tis. Kčs. Později je odkoupilo min. zdravotnictví a jezdil s nimi bývalý hajný Havelka na Jana boudě ve Velké Úpě. Vidala jsem je pak v zimě už s delší srstí, která jim rostla až na horách. Ano, „to všechno vodnes čas ...“, ale ráda jsem se podělila aspoň o ty milé vzpomínky.